Sub ocrotirea
ARIPILOR LUI

Lynn Austin este autoarea a numeroase cărți de ficțiune pe teme biblice şi istorice, vândute deja în peste 1,5 milioane de exemplare în lumea întreagă. De formație cadru didactic, îşi petrece timpul scriind şi conferențiind. Opt dintre romanele sale istorice au fost premiate cu premiul Christy, iar romanul *Tărâmuri ascunse* a fost ecranizat de Hallmark. Lynn locuieşte, în prezent, în Michigan împreună cu soțul ei.

Sub ocrotirea ARIPILOR LUI

Traducere de Narcisa Țiulete

Lynn Austin

Casa Cărții, Oradea
2015

Copyright © 2000 Lynn Austin
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Wings of Refuge*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Citatele biblice sunt preluate din traducerea Dumitru Cornilescu.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Sub ocrotirea aripilor Lui
de Lynn Austin
Copyright © 2015 Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Austin, Lynn
Sub ocrotirea aripilor Lui / Lynn Austin ;
trad.: Narcisa Țiulete. - Oradea : Casa Cărții, 2015
ISBN 978-606-732-030-5

I. Țiulete, Narcisa (trad.)

821.111(71)-31=135.1

Traducerea: Narcisa Țiulete
Editarea: Camelia Luncan
Tehnoredactarea şi corectura: Timeia Pop
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259-472 640

Lui Ken, Joshua, Benjamin și Maya,
pentru sprijinul și dragostea lor neabătute.

„Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut
și plata să-ți fie deplină din partea Domnului,
Dumnezeului lui Israel, sub ale cărui aripi
ai venit să te adăpostești!”

Rut 2:12

„Ideea centrală a religiei iudaice este răscumpărarea…
Evreii au promis să trăiască pe acest pământ
ca un popor pus deoparte,
astfel încât felul lor de viață să stea mărturie…
pentru răscumpărarea ultimă, universală.”

Rabbi Irving Greenberg, *The Jewish Way* [Felul de viață al evreilor]

Capitolul 1

Tel Aviv, Israel – 1999

Viața lui Abigail MacLeod nu o pregătise să facă față șocului resimțit atunci când Beniamin Rosen își dădu duhul în brațele ei. Era singură în aeroportul din localitatea Lod din Israel, la mii de mile depărtare de casa ei din Indiana, la ani lumină de viața cu care era obișnuită ca soție, mamă și profesoară. Moartea acestui om, împușcat de un asasin, fusese atât de violentă, atât de neașteptată, încât nu mai fu în stare decât să-i legene șocată trupul neînsuflețit, sperând că se va trezi curând din acest coșmar. Dar sângele domnului Rosen, care se îmbiba în rochia ei cea nouă de bumbac, lipindu-i-o de piele, era prea cald, prea adevărat ca să fie doar un vis.

E clar că n-ar fi trebuit să traverseze Atlanticul. Oceanul ar fi trebuit să rămână linia de demarcație dintre viața normală și haos. Însă nu fusese viața un haos și ieri dimineață, înainte să plece de acasă? Pelerinajul în Israel ar fi trebuit să reprezinte un nou început, la cei patruzeci și doi de ani pe care îi avea. Însă, până acum își pierduse deja bagajele, fusese forțată să se îmbarce într-o aeronavă israeliană, amenințată cu bomba și fusese martora decesului unui om cu suflet ca de părinte, cu care se împrietenise și care, acum, zăcea prăbușit în poala ei, pe podeaua aeroportului.

Interogatoriul care urmase la poliție fusese o adevărată scenă de film polițist, ca cele pe care soțul ei le urmărea cu plăcere la televizor, doar că de data aceasta Abby nu putea să schimbe

canalul sau să se retragă în dormitor, cu o carte bună în mână. După ce îl luaseră pe omul decedat din brațele ei, polițiștii o înveliseră cu o pătură peste umerii care încă îi tremurau, apoi o puseseră pe un scaun de metal, cu spătar rigid, din biroul serviciului de securitate al aeroportului.

Acum își freca mâinile în încercarea de a le opri din tremurat. Abia dacă recunoștea figura răvășită, împroșcată cu sânge a femeii care o privea din oglinda de pe peretele din față. Era oare o oglindă transparentă? Era urmărită din partea cealaltă? De ce o interogau ca și când ar avea ceva de-a face cu moartea domnului Rosen?

— Vorbiți mai tare, vă rog, doamnă MacLeod, zise unul dintre polițiști. Reportofonul vechi, așezat pe masa din fața ei, bâzâia enervant, în timp ce banda se derula încet-încet de pe o rolă pe alta.

— Mm… îmi cer scuze. Mi-a spus că îl cheamă Beniamin Rosen, repetă ea parcă a o suta oară. L-am cunoscut în cursa de Amsterdam; a stat lângă mine. Dădea un telefon pentru mine la Institutul Arheologic când a fost împușcat. Nu am văzut de către cine.

Luă o gură din apa călduță pe care i-o dăduseră, dorindu-și să nu fi plecat niciodată din Indiana. Apoi adăugă fără putere:

— Eu nu aveam chestii din alea pentru telefon. Cum le spuneți? Ăă… fise. Domnul Rosen a spus că am nevoie de fise ca să pot da telefon.

Cineva bătu la ușa biroului neîncăpător și, după un scurt dialog în ebraică, polițiștii care o interogaseră ieșiră unul după altul. În locul lor, veniră doi bărbați îmbrăcați civil. Cel mai în vârstă se apropia de 60 de ani, cu o mustață ca cele din reclamele la lapte, iar părul – o blăniță albă, cârlionțată ca a unui pudel. Trăsăturile grave, reci, păreau înrăite de viață, ca și când violența își lăsase amprenta în beton. Cel mai tânăr, nu cu mult mai mare decât fiul lui Abby, Greg, avea părul negru, ondulat și barba creață. Cu armele la șold și expresii identice pe fețele serioase, mesajul lor era clar: *Ai dat de bucluc, Abby MacLeod!*

— Sunt agentul Dov Shur, iar el este agentul Kol, îi zise bărbatul mai în vârstă.

Trase unul dintre scaunele de metal și se așeză la masă, în partea opusă. Agentul Kol rămase în picioare, de parcă ar fi păzit ieșirea.

— Am vrea să o luați de la capăt, doamnă MacLeod, și să ne spuneți tot ce s-a întâmplat.

O trecu un val de disperare și epuizare.

— Iar? Dar deja am spus poliției tot ceea ce am avut de spus.

Agentul Shur scoase legitimația cu fotografie din buzunarul de la cămașă și o așeză în fața ei, pe masa verde, scrijelită ca și când, folosită nepotrivit, ar fi fost gata să explodeze. Abby nu putu citi decât numele agentului și Israel, dar arăta destul de oficial.

— Ați vorbit cu serviciul de securitate al aeroportului și cu poliția locală, zise acesta. Noi reprezentăm guvernul israelian. Un fel de CIA pentru americani.

Scoase un pachet de țigări și îi oferi și ei una. De vreme ce Abby refuză clătinând din cap, își aprinse țigara și începu să fumeze, fără să o întrebe dacă este de acord. Apoi își vârî din nou mâna în buzunar și puse o altă legitimație în fața ei. Era la fel ca a lui, doar că avea numele și fotografia bărbatului mort.

— Beniamin Rosen lucra pentru noi, zise el încet.

Abby înghiți în sec. Filmul polițist de mâna a doua tocmai se transformase într-un film de spionaj de mâna a doua, alt gen preferat de soțul ei. Ce păcat că nu s-a uitat mai des cu el la filme de spionaj, acum ar fi știut unde duceau toate acestea! James Bond era de neînvins, însă femeile în rol principal mureau, de regulă.

Fumul usturător de țigară îi umezea ochii și o împinse să își dreagă glasul.

— Dar domnul Rosen mi-a spus că este specialist pe probleme de agricultură. Zicea că lucrează la… cum ziceți când se cresc plante în deșert?

— Hidrologie în zone deșertice? se oferi să adauge agentul mai tânăr care stătea lângă intrare.

— Da, așa a zis.

Abby se liniști, ca și când cuvântul corect i-ar fi apropiat mai mult de rezolvarea misterului.

Shur încuviință din cap, scoțând fum pe nări ca un dragon.

— E adevărat. Rosen se ocupa de plante. În Israel, toți trebuie să jucăm mai mult de un singur rol ca să supraviețuim. *Ein breira* spunem noi în ebraică, n-avem de ales.

Își vârî mâna în celălalt buzunar de la cămașă și îi întinse lui Abby un carnet mic, albastru. Îi luă puțin ca să își dea seama că era pașaportul ei.

— Sunteți Abigail Ruth MacLeod, citi el. Numele înainte de căsătorie, Dixon; patruzeci și doi de ani, căsătorită cu Mark Edward MacLeod, patruzeci și patru de ani, vicepreședinte în cadrul firmei de calculatoare, Data Age; doi copii: Gregory William, douăzeci de ani, studiază inginerie la Purdue University; și Emily Anne, optsprezece ani, care a absolvit liceul acum două săptămâni și va merge în toamnă la facultate.

Un fior de groază o cutremură în timp ce omul repeta sec toate aceste date despre familia ei, despre care știa că nu sunt în pașaport. Și nici ea nu le spusese polițiștilor.

— Locuiți în Carmel, Indiana, o suburbie a orașului Indianapolis, continuă acesta, unde predați istorie la liceu. Soțul nu mai locuiește cu dumneavoastră de patru luni și jumătate și ați început de curând procedurile pentru divorț.

Abby tocmai să pregătea să protesteze dorind să menționeze că doar consultase un avocat, nu înaintase încă dosarul de divorț, însă își dădu seama cât de ridicolă era toată această situație, absolut ridicolă.

— Acum, vă rog, doamnă MacLeod. Spuneți-ne de la început tot ce vă amintiți până în momentul morții lui Beniamin Rosen.

— Vă putem aduce ceva? o întrebă dintr-odată bărbatul mai tânăr. Vă este foame? Sau sete?

Abby își aminti că soțul ei îi povestise despre comportamentul tipic de „polițistul bun-polițistul rău" și îi veni să plângă. Refuză clătinând din cap, simțindu-și stomacul prea întors pe dos de la șocul și spaima prin care trecuse pentru a putea înghiți mâncare.

— Atunci puteți, vă rugăm, să ne mai spuneți încă o dată povestea dumneavoastră, de la început?

Abby trase adânc aer în piept, tulburată.

— Este prima dată când călătoresc peste ocean, începu ea. Știți, urăsc zborul cu avionul. Mă îngrozește, de fapt…

Aeroportul Schipol, Amsterdam – 1999

— Doamnelor și domnilor, căpitanul a început aterizarea pe aeroportul Schipol din Amsterdam, unde vom ajunge în câteva minute. Vă rugăm să vă puneți centurile de siguranță și să respectați semnalul „Fumatul interzis".

Pentru o clipă, avionul atârnă suspendat în aer, timp în care motoarele asurzitoare își schimbară direcția.

— Detest acest moment, murmură Abby, abia respirând. Îl detest, îl detest, îl detest!

Se agăță de cotiere, speriată de moarte, și se lipi bine de scaun. În fața hubloului plana, ca o farfurie, peisajul olandez.

Închise ochii și încercă să se roage. Unul dintre motivele pentru care alesese pelerinajul în Israel fusese dorința de a-și reface relația de mult neglijată cu Dumnezeu, dar în acel moment nu-și putea aminti din viața ei de credință din copilărie decât rugăciunea „Tatăl nostru". Nu prea era un moment potrivit să se roage pentru pâinea cea de toate zilele, oricum n-ar fi putut băga nimic în gură. Nici să-și ceară iertare pentru greșeli, de vreme ce nici ea nu îl iertase pe Mark pentru ale lui. Adăugă „învață să te rogi" pe lista mentală a țelurilor spirituale și slăbi strânsoarea cotierelor cât să poată căuta o tabletă antiacidă în buzunar și să bage repede una în gură. Mesteca deja a patra tabletă când mecanismul de aterizare lovi pista și avionul redirecționă motoarele cu un vuiet care îi aducea mângâiere. Mai avea de îndurat o decolare și o aterizare și va fi în Israel.

În timp ce avionul se apropia de capătul pistei, Abby trase bagajul de sub scaun și căută repede pașaportul și harta capitalei Amsterdam. Pasagerii se îngrămădiră pe culoar, scoțându-și genții și bagajul de mână din compartimentul destinat acestora deasupra scaunelor, dar ea rămase așezată, revizuindu-și planurile zilei pentru turul capitalei Amsterdam: Palatul Regal, Casa Anne Frank, Muzeul Van Gogh.

Ora locală, după cum anunțase însoțitoarea de zbor, era 6:50 a.m. Următorul zbor, cel către Tel Aviv, în care trebuia să se îmbarce, era la 5:20 p.m., ceea ce îi lăsa destul timp pentru cumpărături și vizitarea obiectivelor turistice, deși ceasul interior îi spunea că este timpul de culcare, nu de vânzoleală prin Europa. Acasă era miezul nopții, iar în avion nu dormise deloc. Cine se putea relaxa suspendat la mii de kilometri deasupra congelatului Atlantic? Fratele ei, Sam, îi prescrisese niște somnifere, dar nu luase niciunul. Voia să fie conștientă, să se poată ruga în caz că avionul se scufunda în mare.

În sfârșit, Abby își făcu loc pe culoarul aglomerat și se așeză în rând cu ceilalți pasageri care coborau pe rampa avionului. Fu întâmpinată de mulțimea de indicatoare într-o limbă străină și simboluri internaționale, oameni de toate naționalitățile care vorbeau în toate limbile posibile și treceau grăbiți pe lângă ea, îmbrăcați în culori care făceau parcă reclamă Națiunilor Unite. Cel mai mult o intimidau agenții de securitate care străjuiau aeroportul îmbrăcați în haine de camuflaj, cu mitraliere, și îi reaminteau că plecase în călătorie într-o lume dominată de terorism.

— Ceva îmi spune că nu mai suntem în Kansas, Toto*, murmură Abby.

Până acum nu părăsise niciodată America de Nord, rar călătorise departe de casa ei din Indiana, așa că aproape că nu îi venea să creadă că este la jumătatea globului, în drum spre Israel. Amintindu-și că era în această călătorie de una singură, îi dădură lacrimile. Plângea ușor la oboseală. „Îți cad ochii de somn și lacrimi'', o necăjea soțul ei. Amintirea neplăcută a lui Mark o înfurie. În primul rând, trădarea lui o împinsese aici. Își ridică nervoasă bagajul mai sus pe umăr, făcându-și curaj. Cine avea nevoie de el? Se va descurca foarte bine și pe cont propriu.

Abby se alătură mulțimii spre coada care se forma la vamă. În timp ce aștepta, studie fotografia din pașaport și văzu o femeie atrăgătoare de vârstă mijlocie, având „cute de expresie" plăcute — refuza să le spună riduri — la colțul ochilor și al gurii. Părul șaten

---

* Aluzie la replica din *Vrăjitorul din Oz* (n.tr.).

închis, tuns scurt, modern, îi cădea pe frunte deasupra ochilor de un albastru azuriu. Un dinte frontal o necăjea, rămas ușor strâmb în urma unei căzături din copac la vârsta de opt ani. În fotografie părea să aibă privirea pierdută, dar cine nu ar arăta așa jelind moartea a douăzeci și doi de ani de căsnicie?Arăți mai bine în realitate, mami, o asigurase fiul ei, Greg. Fotografiile din pașaport arată tot timpul foarte serioase, ca pozele de buletin.

— Următorul? Doamnă?

Era rândul lui Abby să treacă linia magică. Ofițerul de la vamă îi puse viza pe pașaport și îi făcu semn cu mâna să meargă mai departe. Era în Europa, pentru prima dată în viața ei pe cont propriu. Putea să facă asta. Nu avea nevoie de Mark sau de altcineva să o țină de mână.

În timp ce restul pasagerilor se aliniaseră în jurul benzii rulante să-și ia bagajele, Abby se îndreptă spre holul principal al aeroportului, nerăbdătoare să-și înceapă vizita în Amsterdam. Agentul de turism din Indianapolis o asigurase că valiza îi va fi transferată direct în zborul de Tel Aviv, dar o sfătuise să-și facă înregistrarea la biroul israelian de zboruri și să își ridice rezervarea înainte să prindă autobuzul care mergea în Amsterdam.

Parcă traversase toată Olanda și jumătate din Franța până ajunse la ghișeul de zboruri către Israel, care era izolat de toate celelalte, la capătul cel mai îndepărtat al aeroportului. Agentul de turism o avertizase, de asemenea, că israelienii sunt fanatici în ce privește securitatea, dar tot o trecură fiori când îi văzu pe cei trei ofițeri de la ghișeul de bilete purtând arme atârnate de umăr sub vesta uniformei. Pasageri nervoși se strânseră la ghișeu, fumând, stând pe valize, vorbind tare în ebraică, după cum i se păru lui Abby. Se așeză la rând, nemulțumită că irosește din timpul de vizită a obiectivelor turistice.

După zece minute, ajunse la ghișeu și îi dădu ofițerului biletul său.

— Aș vrea să confirm locul, vă rog. Am rezervare mai târziu, în această seară, pentru zborul de la ora 5:20 p.m.

Ofițerul se încruntă.

— De unde ați cumpărat biletul?

— De acasă… din Indianapolis…

— Nu există niciun zbor la ora 5:20 p.m., zise ofițerul pe neașteptate.

— Ce vreți să spuneți? S-a anulat?

— Nu, acest zbor nu există. Nu avem niciun zbor cu acest număr și nici vreun altul care să decoleze la ora aceasta.

Abby se străduia să nu intre în panică.

— Ei bine, este vreun alt zbor pe care l-aș putea lua spre Tel Aviv azi?

— De unde ați rezervat acest bilet? îi trânti ofițerul întrebarea, de parcă ar fi amenințat-o cu o armă.

— Nu l-am rezervat eu. Merg la un curs postuniversitar de specializare în arheologie pe perioada verii. Școala a organizat toată excursia.

— Ce școală?

— Western Evangelical Seminary. Biroul domnului dr. Voss a făcut…

— Deci, faceți parte dintr-un grup?

— Da…

— Și unde sunt ceilalți?

— Ei bine, ei sunt într-un alt zbor. Ne întâlnim în Tel Aviv.

— Și de ce nu călătoriți cu grupul dumneavoastră?

Abby ezită. Adevărul era că toți ceilalți călătoreau prin Atena, care avea o reputație proastă pentru atacuri teroriste. Teama ei de a fi deturnată întrecuse dorința de a vizita orașul antic. Dar era potrivit oare să își mărturisească această temere tocmai unui ofițer înarmat?

— Școala este în Colorado, zise Abby în cele din urmă, dar pe timpul verii vin studenți din toate colțurile Statelor Unite. Este un sit arheologic, știți, sponsorizat de Institutul Arheologic Israelian.

— Cât de bine îl cunoașteți pe bărbatul care v-a cumpărat acest bilet?

— Nu ne-am întâlnit niciodată, dar…

— Un moment, vă rog.

Ofițerul se ridică de pe scaun și se făcu nevăzut după ușa care se afla în spatele ei.

Abby bătea cu degetele pe tejgheaua ghișeului. *Minunat! Pur și simplu, minunat*! Pentru această excursie strânsese bani din salariul ei derizoriu de profesoară, iar bugetul nu îi permitea cheltuieli neprevăzute. Poate era mai bine să ia următorul zbor înapoi spre casă.

Ofițerul de la ghișeul de bilete se întoarse cu un bărbat mai în vârstă, a cărui legitimație arăta că este directorul. Arma lui era mult mai mare decât a celorlalți.

— De unde ați cumpărat acest bilet? întrebă.

Abby arătă către ofițerul care stătea tăcută lângă el.

— Am mai explicat o dată…

— Mai explicați încă o dată, vă rog.

— Dr. Theodore Voss de la Western Evangelical Seminary, din Colorado, mi-a trimis biletul prin poștă.

— Îl cunoașteți pe acest dr. Voss personal?

— Nu ne-am întâlnit niciodată. Am vorbit doar la telefon.

Directorul își frământa mustața în timp ce tasta la computerul pe care se afla baza de date a aeroportului. Începeau să o doară picioarele. Își așeză jos bagajul și aștepta cinci minute până când directorul verifică ceva la computer.

— V-a rugat acest dr. Voss să duceți ceva în Israel pentru el sau v-a dat vreun pachet de orice fel?

— Doar un dosar cu informații despre săpături și cursul postuniversitar de specializare pe care îl voi face.

— Pot să îl văd, vă rog?

Abby scoase din geantă dosarul înțesat cu hârtii și i-l dădu. Femeia-ofițer ieși cu el cu tot. Ce se întâmpla oare?

— Zborul pentru care aveți rezervare nu există, spuse directorul, punând biletul pe tejghea, în fața ei.

I-o spuse ca și când ar fi făcut ceva rău.

— Ei bine, este vreun alt zbor spre Tel Aviv pe care aș putea să îl iau în locul acestuia?

— Zborul 1013 decolează la 8:00 în această dimineață.

Abby aruncă o privire la ceasul de deasupra tejghelei.

— Dar… dar acesta pleacă în mai puțin de o oră! Nu există niciun zbor mai târziu?

Omul clătină din cap. Abby oftă la gândul că planurile ei de a vizita obiectivele turistice din Amsterdam se spulberaseră.

— Ei bine, bănuiesc că va trebui să îl iau pe acesta, atunci.

Începu să tasteze din nou. După câteva minute, ofițerul se întoarse cu dosarul, iar Abby îl îndesă înapoi în geantă.

— Și valiza mea?

— Dacă a fost etichetată cu numele companiei de zbor israeliene, va fi trimisă în zona noastră de bagaje. Vă veți îmbarca la poarta 96, zona C.

Îi înmână biletul de cum ieși la imprimantă.

— Următorul?

Lui Abby nu-i plăceau schimbările. Avusese parte de mult prea multe schimbări în ultimele luni. Își puse din nou bagajul pe umăr și urmă indicatoarele spre zona C, prin punctul de securitate. Agenții de pază și armele se înmulțeau ca virușii.

Poarta 96 se afla în cel mai îndepărtat colț al zonei, izolat de restul aeroportului. Abby oftă și se cufundă pe un scaun. Simți că cedează nervos. Ceilalți pasageri încă nu începuseră să se îmbarce în avion. Fie treceau încet pe culoar fumând câte o țigară, fie stăteau jos și citeau ziare evreiești într-o tăcere sumbră. Atmosfera era deosebit de tensionată, ca într-un film prost de spionaj. Mai bine ar fi riscat un avion deturnat în Atena.

La ora 8:00, directorul ghișeului de bilete apăru, luă microfonul în mână și făcu următorul anunț, în ebraică, apoi în engleză:

— Doamnelor și domnilor, Zborul 1013 va avea întârziere până la ora 9:30 a.m. Puteți servi un mic dejun gratuit la cafeneaua Skyline.

Abby se aștepta ca anunțul să fie primit cu proteste și mormăieli, dar pasagerii se ridicară efectiv de pe scaune și se împrăștiară pe culoarul lung spre micul dejun gratuit. Abby îi urmă, deși ultimul lucru pe care îl dorea acum era să mănânce. Stomacul îi clocotea din cauza zborului lung și a tensiunii care părea că pusese stăpânire pe zona israeliană de zbor, nemaipomenind de prezența armelor, care o agitau și mai mult.

Pe la jumătatea drumului spre cafenea, o trecu un gând derutant: *ceva nu e în regulă cu avionul!* Meniul gratuit era probabil menit să le distragă atenția, ca pasagerii să nu vadă muncitorii care reparau în grabă motoarele. Dacă era ceva în neregulă, Abby voia să fie în cunoștință de cauză. În niciun caz nu avea de gând să se îmbarce într-o aeronavă defectă. La prima ieșire, se desprinse de viermuiala mulțimii și se întoarse înapoi la poartă.

Sala de așteptare era goală. Se uită pe fereastră și tocmai atunci văzu cum se închide ușa aeronavei israeliene și rampa de îmbarcare se strânge încet. Aeronava uriașă dădu în spate și dispăru din fața ei. Abby se prăbuși pe un scaun și înghiți o altă tabletă antiacidă. Minunat! Sigur era ceva în neregulă cu avionul.

Un agent de curățenie își împingea stingher coșul spre culoar și începu să golească fără chef scrumierele. Abby închise ochii și încercă să aținească. Când îi deschise din nou zece minute mai târziu, omul de serviciu încă golea scrumierele, deși nu era nimeni în sală să le umple. Plătit cu ora, fără îndoială! Când, sprijinit de coș, își aprinse țigara, aproape o bufni râsul. Iată o slujbă care i-ar plăcea și ei: să fumeze și să-și golească propria scrumieră. Omul de serviciu trase adânc în piept întorcând în același timp capul spre ea. Când privirile li se întâlniră, el întoarse brusc ochii în altă parte. Era clar că omul nu muncea. N-avea ce să facă în zona asta părăsită. Și, dacă n-avea de gând să muncească mai mult de atât, n-avea cum să își păstreze slujba prea mult timp.

Abby închise ochii din nou și, încercând să aținească, auzi un ticăit slab. Venea dinspre coșul omului de serviciu. Își pusese alarma să nu rateze pauza de cafea? Dispărând cu tot cu coș în spatele unei uși pe care nu scria nimic, i se păru dintr-odată ceva în neregulă cu el. Avea tenul prea închis la culoare pentru un olandez, era prea tânăr și prea bine făcut pentru un om de serviciu. Era oare un agent de securitate care se dădea drept om de serviciu? Dacă da, pe cine urmărea? Un fior îi trecu prin șira spinării când realiză că este singura persoană din sala de așteptare.

Afară, o aeronavă olandeză trăgea la poarta unde fusese nava israeliană, iar muncitorii împingeau scările spre ușă. Abby urmări îngrozită o duzină de agenți de securitate îmbrăcați

în uniformă, înarmați cu mitraliere, unii însoțiți şi de câini, alergând pe scări și intrând în avion. Îi văzu cum scotocesc înăuntru. Sub avion, muncitorii deschiseră cala de bagaje și alți câțiva agenți de securitate și câinii lor se furișară înăuntru. Când terminară inspecția, agenții de securitate asigurară perimetrul avionului, cu mitraliere pe poziții. Ce se întâmplă, totuși?

O singură explicație avea sens. O amenințare cu bomba.

O cuprinse o teamă bolnavă. *O, Doamne, Te rog, nu…* se rugă ea. Inima îi bătea puternic de parcă alergase într-o cursă de maraton. Nu mai putea să respire. Deodată se simți atât de rău, încât se văzu nevoită să fugă în baie și să îngenuncheze lângă vasul de toaletă. Nu avea nimic în stomac, dar toaleta trase apa automat. Când își dădu seama că își lăsase bagajul în sala de așteptate, încercă să se ridice. Genunchii i se împleticeau prea rău ca să poată sta în picioare, așa că se prăbuși pe vasul toaletei. Apa se trase din nou. Ce era cu ea? Citise despre atacuri de panică, dar era prima dată când experimenta așa ceva.

Se ridică greu, încercând să se țină de cabină, dar toaleta trase iar apa. Reuși să se întoarcă unde își lăsase bagajul, sprijinindu-se pe chiuvete, pe spătarele scaunelor și pe orice găsi în drum ca să îi susțină picioarele încovoiate. Se întorseseră deja mai mulți pasageri. Va trebui să se îmbarce în avion în curând.

O, Doamne… Nu pot să urc în avion! Nu pot!

Îi era atât de greață, încât își smulse bagajul și fugi în baie. Tot stomacul îi venise în gât. Ba stând pe vas, ba aplecându-se peste el, apa se trăgea întruna, automat. Plămânii îi pompau atât de tare, încât o luă amețeala.

Rugăciune. Trebuia să se roage. Își aminti povestea cu lâna lui Ghedeon de la şcoala duminicală și hotărî să pună și ea un semn. *O, Doamne… dacă e ceva în neregulă cu acest avion, dacă nu ar trebui să mă urc în el… fă ca bagajul meu să fie semnul. Dacă nu îmi găsesc valiza, atunci voi ști că trebuie să aștept aici.*

Se așeză pe vasul de toaletă și începu să se roage așa cum nu se mai rugase de ani de zile, până când difuzorul anunță zborul. Ieșind din baie, își surprinse în treacăt în oglindă fața albă ca lavoarul de porțelan.

Agenții trimiseseră în sala de așteptare toate bagajele cu cărucioare masive de transport și îi rugau pe pasageri să își identifice bagajele și să le deschidă. După verificarea fiecărei valize, erau încărcate în cala pentru bagaje, iar proprietarul era lăsat să se îmbarce.

Abby își căută valiza. Nu era în niciun cărucior; exact semnul pentru care se rugase. Nu trebuia să urce în avion. Nu mai putea respira.

— Aveți vreo problemă, doamnă? întrebă directorul cu arma cea mai mare.

— Valiza mea nu e aici.

— Dacă ne completați un formular cu adresa unde veți sta în Israel, o să v-o trimitem acolo. Vă rugăm să vă îmbarcați.

Abby își roti privirea de jur împrejur. Era singurul pasager care mai rămăsese în sală.

— Mm… Mai bine nu. Tot ce îmi trebuie este în valiză. Aștept până apare. Voi lua un alt zbor mai târziu.

— Este singurul zbor spre Tel Aviv astăzi.

— Atunci o să rămân peste noapte. Voi avea astfel ocazia să văd puțin din Amsterdam…

— De ce nu vreți să vă îmbarcați, doamnă?

Ce să spună? Că Dumnezeu îi spusese să nu se îmbarce? O să pară țicnită. O să fie închisă cine știe pe unde, într-o închisoare uitată de lume.

— Eu… eu aș vrea să aștept aici până apare valiza.

— Dar aveți bilet pentru acest zbor. Mă văd nevoit să insist să vă îmbarcați acum. O apucă de braț și o conduse spre ușă.

— Nu… așteptați…

— *Trebuie* să urcați, doamnă MacLeod.

Abby nu își dădea seama ce o șocase mai mult: că îi spusese pe nume sau că o forța să urce în avion, împotriva dorinței ei. Avea voie să facă acest lucru? Ea nu putea să refuze? Nu mai conta ce drepturi avea. Frica o înmuiase suficient încât să nu opună rezistență. Directorul o conduse la locul ei pe culoarul avionului, unde se așeză neputincioasă. Dumnezeu îi răspunsese la rugăciune și îi spusese să nu urce în acest avion, iar ea stătea acum

în acest scaun împotriva dorinței ei, încercând să își pună centura cu mâinile tremurânde.

Sigur o aştepta moartea.

În minutele care urmară, Abby trecu prin clipe groaznice încercând să se pregătească pentru explozia care era convinsă că va avea loc. Copil fiind, mersese la biserică în fiecare săptămână, nemaivorbind de nenumăratele ore de școală duminicală și tabere biblice. Ar fi trebuit să își amintească ce era de făcut în astfel de momente, ce ar trebui să Îi spună lui Dumnezeu. Cu toate acestea, mintea ei era ca o coală albă de hârtie.

Avionul începu să se deplaseze. Însoțitoarele de zbor se agitau de colo-colo, asigurându-se că toată lumea este prinsă în centură, apoi își puseră și ele centurile de siguranță pentru decolare. Abby închise ochii și aeronava se repezi înainte pe pistă. Când simți roțile ridicându-se de la sol îi veni rău din nou, gata să vomite.

O, Doamne, ajută-mă, Te rog!

— Sunteți bine, domniță?

Abby deschise ochii și văzu privirea blândă, îngrijorată a vecinului de scaun. Avea cam șaizeci de ani, era îmbrăcat într-un costum business închis la culoare, cămașă nouă albă și cravată în dungi. Purta o tichie evreiască pe capul fără păr, barba brună, tunsă proaspăt și presărată cu fire grizonante, iar felul său de a vorbi avea o urmă de accent străin. Cu toate acestea, ochii calzi, căprui, crestați la colțuri parcă de prea multe zâmbete, îi câștigară pe loc încrederea lui Abby. Exact ca ochii unui bunic blajin.

— Nu, șopti ea. Sunt foarte speriată…

Îi luă mâna de pe cotiere și o așeză în palma lui.

— Se poate? întrebă el amabil.

Acceptă recunoscătoare, dând din cap, și se simți mai puțin singură.

— Sunteți în perfectă siguranță, dragă domniță. Compania de zbor israeliană are cea mai bună reputație din lume. Și cine nu se poate încrede în pilot, se poate totuși încrede în Dumnezeu.

Reuși să zâmbească firav.

— Exact acest lucru încercam acum… Să mă rog, adică. Din păcate, mi-am cam pierdut exercițiul.

Bărbatul se amuză ușor, avea un râs lin, ca mierea moale.

— Atunci, dați-mi voie. „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Preaînalt și se odihnește la umbra Celui atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!" Cum mă descurc până acum?

Abby fu uimită că atacul de panică se potolea.

— Hm, minunat… mulțumesc. Vă rog, nu vă opriți.

— „Pentru că zici: Domnul este locul meu de adăpost! și faci din Cel Preaînalt turnul tău de scăpare, de aceea nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră."

— Este un psalm, nu-i așa?

— Da, așa este. Sunt Beniamin Rosen, apropo. Iar dumneavoastră sunteți…?

— Abby MacLeod. După cum ați ghicit probabil, mi-e frică să zbor cu avionul.

Bărbatul zâmbi din nou.

— Abby, dacă suntem sinceri, multora ne este teamă să zburăm.

Avionul se zgudui brusc. Abby îl strânse mai tare de mână.

— Dumneavoastră vă este frică, domnule Rosen?

— Da, cred că mi-a fost un pic frică acum mulți ani, dar am zburat de atâtea ori, încât m-am obișnuit.

— Călătoriți în interes de afaceri?

— Da. Slujba mă poartă la conferințe peste tot în lume. Sunt un fel de „expert în agricultură", specialist în hidrologie în zone deșertice. Dar nu vă lăsați amăgită de titlu. De fapt, în sufletul meu, sunt un simplu fermier, care caută metode noi de recoltare în zone aride. Dar dumneavoastră, Abby MacLeod? Ce vă aduce în Israel, în ciuda aversiunii față de avioane?

— Sunt profesoară de istorie, arheolog de birou. Acum că cei doi copii ai mei au crescut, am hotărât să îmi împlinesc visul de o viață de a merge într-un sit de săpături arheologice.

— Foarte frumos! Unde veți săpa?

— Vă arăt.

Dacă planul domnului Rosen era să o ajute să nu se mai gândească la temerile ei, funcționa de minune. Recunoscătoare pentru distragerea atenției, Abby își scoase dosarul cu materiale și se

cufundară amândoi în harta și detaliile expediției. În doar câteva minute, Abby era deja relaxată.

— A, văd că este unul dintre locurile unde sapă Ana, zise domnul Rosen. Să nu uitați să îi transmiteți salutări. Ana Rahov este verișoara mea.

Abby căută o pagină goală în carnețel.

— Ați vrea să îi scrieți un bilețel?

Îl urmări fascinată cum scrise în grabă ceva în ebraică, de la dreapta la stânga.

O oră întreagă vorbiră ca și când erau prieteni de o viață. Când însoțitorii de zbor începură să servească masa, Abby deja îi povestise toată întâmplarea prin care trecuse, cum văzuse agenții de securitate care scotoceau avionul, cauza atacului ei de panică. Îi povesti inclusiv cum pusese semnul cu lâna, cum ofițerii o forțaseră să urce în avion în ciuda voinței ei. Omul îi șopti cu compasiune, mângâind-o ușor pe mână.

— Știu povestea cu lâna lui Ghedeon, zise el, și începură să vorbească despre Biblie.

Abby îi arătă Biblia de buzunar pe care o ținea în geantă, un cadou pe care îl primise de la fiica ei, Emily, cu ocazia acestei călătorii.

— Mărturisesc că nu m-am uitat niciodată atent în Scriptura creștină, îi spuse el, răsfoind-o.

— Primele cinci cărți sunt la fel ca Tora noastră… Profeții sunt la fel… a, da, și Psalmii sunt la fel.

Beniamin Rosen o ținu de vorbă pe Abby tot timpul zborului, plecând de lângă ea doar foarte puțin.

— Mă scuzați puțin, vă rog. Este timpul pentru rugăciune. Pot să o împrumut? întrebă arătând spre Biblia ei.

— Da, sigur.

— Poftiți, puteți să aruncați o privire în Scriptura mea cât timp lipsesc. Bineînțeles, nu vă ajută prea mult dacă nu știți ebraică.

Întoarse cartea invers în mâinile ei, zâmbind.

— Așa se ține, se citește de la sfârșit la început.

Își desfăcu centura de siguranță și se îndreptă spre coada avionului, spre un grup de bărbați israelieni. Stăteau în cerc pe

culoar, în spatele avionului, cu capul ascuns sub șalul de rugăciune și cu mișcări legănate în ritmul poeziei ebraice.

Când se întoarse, domnul Rosen și Abby continuară discuția despre religie și Dumnezeu.

— Cred că este bine pentru oamenii de religii diferite să se întâlnească pe teren comun, așa cum am făcut noi, nu crezi, Abby? Cred că Îi face plăcere Celui Sfânt.

Răsfoind Biblia lui Abby, începu să citească:

— „Iată ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună! Este ca untdelemnul de preț, care, turnat pe capul lui, se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, se coboară pe marginea veșmintelor lui."

Oftă apăsat.

— Mă tem că în țara mea încă nu am învățat să trăim în unitate.

Timpul de aterizare se apropia. Domnul Rosen își prinse centura, iar aeronava cobora ușor deasupra apelor albastre ale Mediteranei. Abby întrezărea în depărtare fâșia de coastă israeliană.

— Detest aterizările, zise ea, simțind cum i se face iarăși rău.

Domnul Rosen o luă de mână și o ținu de vorbă la fiecare zgomot ciudat și la fiecare viraj amețitor al avionului până când aterizară în siguranță pe pământ. Așteptând pe culoarul avionului, Abby cedă imboldului pe care îl simțea și îl luă în brațe.

— Nu știu cum aș putea să vă mulțumesc, domnule Rosen.

— Nu, plăcerea este toată a mea. Nu am norocul să petrec timp cu o domniță frumoasă în fiecare zi. Acum, dacă îmi dați voie, aș putea să vă ajut la vamă, cu bagajul pierdut. Cred că trebuie să completați niște formulare.

— Nu e nevoie…

— Știu, dar mi-ar plăcea.

Până la urmă, Abby fu recunoscătoare pentru ajutorul său. Pentru că știa mulți oameni care lucrau la aeroport, trecură repede de toate formalitățile. Curând, ajunseră deja în holul de la intrarea aeroportului, lângă ușă, luându-și la revedere.

— Vă așteaptă cineva de la Institutul Arheologic? întrebă domnul Rosen.

— Nu, nu se așteaptă să ajung așa de repede.

— Așa e, ați spus deja că s-au încurcat orele de zbor. Ați vrea să o sun pe Ana să trimită pe cineva?

— Ați făcut deja destul pentru mine, domnule Rosen. Știu că vreți să ajungeți acasă după zborul lung.

Bărbatul zâmbi amabil.

— Un telefon nu ia mult. M-aș simți mai bine să știu că nu vă las la mila taximetriștilor israelieni. Aveți la îndemână un număr de telefon de la institut?

Abby scormoni în geantă după dosarul cu materiale și i-l dădu domnului Rosen.

— Așteptați aici pe scaun, zise el. Mă întorc într-o clipă cu vești bune, bine?

— Cel puțin dați-mi voie să plătesc eu convorbirea.

Domnul Rosen scoase din buzunar o fisă cu formă ciudată.

— Este nevoie de o fisă specială ca asta ca să puteți da telefon. Relaxați-vă. Mă întorc imediat.

Dispăru după colț, unde Abby văzuse un rând de telefoane. Se cufundă într-un scaun de plastic portocaliu, făcându-și vânt cu pașaportul. Căldura îi amintea de luna august de acasă, dar fărâma de Israel pe care o zărea în spatele uşilor de sticlă nu arăta ca Indianapolis – palmieri care se legănau în briza uşoară, lumina aurie a soarelui și semnele de circulație în limba ebraică.

Israel! Nu îi venea să creadă că este în Israel! După ceasul ei, era trează de douăzeci și patru de ore. Abia aștepta să ajungă în camera de hotel, să facă un duș și să se schimbe. Atunci își aminti că nu avea haine de schimb. Lacrimile o năpădiră, dar se abținu să izbucnească în plâns. Oamenii călătoreau și își pierdeau bagajele în fiecare zi. Nu era mare lucru. Gândul că își va suna fiul și fiica în curând și le va spune că a ajuns cu bine o mai înveseli puțin. Oare avea nevoie de fise de telefon ca să poată suna de la hotel? Mai bine să-l întrebe pe domnul Rosen de unde să le cumpere, apoi să-l lase pe bietul om să plece. Făcuse deja destule pentru ea.

Când se ridică să se îndrepte spre telefoane, auzi un pocnet puternic, ca al aparatului electric de etichete de la școală. Dădu colțul și îl văzu pe Beniamin Rosen privind-o fix în ochi, cu ochii mari, gura larg deschisă a mirare. Telefonul atârna lângă perete

în cordon. Hârtiile din dosarul de la institut zăceau împrăștiate peste tot pe jos. Domnul Rosen se ținea cu o mână de marginea cabinei telefonice în încercarea de a-și menține echilibrul, iar cu cealaltă mână apăsa strâns pe piept.

Se gândi că poate are un atac de cord până când văzu gaura zdrențuită și sângele negru țâșnind în afară. O pată vie se împrăștiase pe cămașa albă, scurgându-i-se printre degete. Picături de sânge îi împroșcaseră fața, dosarul cu documente și fereastra cabinei telefonice.

— Ajutor! strigă ea. Să îl ajute cineva, vă rog!

Făcu un pas spre ea cu ochii rugători, buzele i se mișcau în încercarea de a-i spune ceva. Abby deschise brațele spre el și se prăbușiră amândoi la pământ. Vocea lui transmitea un mesaj urgent, disperat, încercând să o facă se înțeleagă ceva.

Apoi, legănat în brațele lui Abby, Beniamin Rosen își dădu duhul.

Agentul Shur se sprijini de masă, aplecându-se spre Abby. Respirația îi mirosea urât, a tutun.

— Spuneți-mi exact ce a zis Ben Rosen, doamnă MacLeod. Chiar dacă pentru dumneavoastră nu are niciun sens. Este foarte important.

Trase adânc aer în piept.

— Singurul cuvânt pe care l-am înțeles clar a fost *trădător*. Zicea că e sigur vorba despre un trădător. L-a repetat de două-trei ori. De asemenea, a mai murmurat cuvântul *tăiat* sau *taie*. Ceva de genul acesta. Apoi… apoi a murit. Omul acela minunat… a murit în brațele mele. Un geamăt pe care îl stăpânise cu mult curaj până acum erupse din adâncul ființei ei. Își acoperi fața și începu să plângă. Niciunul dintre agenți nu mai mișca, nici nu mai scoaseră vreo vorbă.

— Îmi pare rău, spuse ea când se simți în stare să își controleze lacrimile. Este tot ce îmi amintesc. Pot, vă rog, să plec?

— Nu, până nu ne convingem că nu aveți nimic de a face cu toate acestea.

— *Eu*? reuși să zică ea gâtuit.

— Vă urmărim de când ați scos biletul fals în Amsterdam. Este un truc la care teroriștii recurg uneori. Își îmbarcă bagajul într-un zbor de legătură, dar ei nu urcă la bordul avionului din cauza încurcăturii cu biletul. Bineînțeles, cei care se ocupă de bagaje nu cunosc aceste aspecte. Au mii de valize pe care trebuie să le organizeze, astfel valiza care conține dispozitivul cu explozibil ajunge în avion. Ați fost singurul pasager care nu a profitat de micul dejun gratuit. Ați fost singurul pasager foarte atent la inspecția aeronavei. Ați petrecut foarte mult timp în toaleta femeilor, tot trăgând apa după nu știu ce. Și, după cum vă amintiți, ați insistat foarte mult să așteptați alt zbor.

— Dar v-am explicat deja! Eram speriată! Când am văzut agenții de securitate și câinii, mi-a fost teamă că e o bombă. De aceea nu am vrut să urc în avion.

— Într-adevăr. Am primit informații că s-ar putea să fie o bombă cu puțin timp înainte de a ajunge dumneavoastră cu biletul fals. Faptul că nu l-ați întâlnit niciodată pe cel care l-a cumpărat ne-a determinat să vă suspectăm că ați fi un cărăuș.

— Un ce?

— Cineva care livrează ceva unei părți secunde, spuse agentul mai tânăr.

— Pentru toate aceste motive, continuă Shur, Beniamin Rosen a fost desemnat să stea lângă dumneavoastră în timpul zborului.

— Desemnat?

— Da. Și acum este mort.

Abby oftă fără să vrea. Ușa se deschise și un polițist îi înmână lui Shur o hârtie de fax. O studie un moment, apoi o împături în jumătate, îndoind-o de câteva ori cu unghia.

— Fratele tău a locuit o vreme în Beirut, în Libia. Este adevărat?

— Da, dar… doar nu credeți că este…?

Expresia feței agentului Shur îi dădu de înțeles că era exact ceea ce credea.

— Nu, ascultați! Sam este medic. A lucrat în Beirut ca voluntar pentru o organizație misionară. S-a întâmplat cu mulți ani în urmă… și a stat acolo doar o lună.

— Știți că firma de calculatoare pentru care lucrează soțul dumneavoastră, Data Age, este subcontractată în afaceri în care este implicat guvernul Arabiei Saudite?

— Nu, nu știu nimic despre serviciul lui Mark. Eu cu el…

— Ce părere aveți despre autonomia palestiniană?

— Eu… eu chiar nu am nicio părere. Israelul este patria evreilor, nu?

— Aveți relații apropiate cu membri ai credinței islamice, nu? Aveți o prietenă…

Desfăcu hârtia de fax peste care aruncă o privire.

— Pe nume Fatima Rabadi. Este musulmană?

— Da, este prietena mea. Predăm la aceeași școală, dar n-am vorbit niciodată despre religie.

Valuri de căldură și de frig o treceau pe Abby în același timp. Un coșmar. Era un coșmar. Cum putea să-și dovedească nevinovăția? Ar trebui oare să ceară un avocat? Să refuze să mai răspundă la întrebări?

Agentul Shur ridică hârtia de fax.

— În lumina acestor informații noi, doamnă MacLeod, vă rugăm să o luați de la început și să ne spuneți din nou povestea dumneavoastră.

În timp ce bărbatul își scotea o altă țigară din pachet și o așeza între buze, Abby simți că i se face rău. Citise despre diverse forme de tortură care fuseseră folosite de-a lungul istoriei, de la grilajele infame ale Inchiziției Spaniole până la tortura cu apă folosită de chinezi, dar sufocarea lentă cu țigările grețoase ale Orientului Mijlociu era o metodă nouă. Dacă nu ieșea urgent din camera asta îngustă, ar fi fost în stare să mărturisească orice pentru o gură de aer proaspăt.

Agentul israelian își căuta stângaci bricheta când se auzi o bătaie în ușă. Agentul mai tânăr o deschise și un om înalt, cu barbă, păși în fumul albastru.

— Mă scuzați, zise el. Sunt dr. Aaron Bazak de la Institutul Arheologic. Am venit după doamna MacLeod.

Arăta ca dintr-un dicționar „arheologic", cu cămașa și pantalonii scurți, kaki, cocoloșiți, prăfuiți, cizme de lucru cu talpă joasă și pielea bronzată bine. Îi întinse mâna lui Shur, dar agentul îl ignoră. Cei doi bărbați începură să se certe în ebraică, la foc automat.

Abby se lăsase intimidată de insigna de oficial guvernamental a agentului Shur și de aura de funcționar, dar arheologul nici nu tresărise. Poate îl ajuta statura de peste 1,82 m, cu peste doisprezece centimetri mai mult decât Shur. Și, poate din cauză că arăta ca un galant atlet olimpic trecut de o vârstă, în comparație cu agentul cocoșat și cu burtă. Abby se chirci în scaun, epuizată.

Încet-încet, cearta căpătă un ton normal. Nici nu realiză că arheologul îi vorbea în engleză până când îi puse mâna pe umăr.

— Doamnă MacLeod?

Aproape sări de pe scaun.

— Iertați-mă că v-am speriat, spuse el. Putem să plecăm acum.

— Serios?

Suna prea bine ca să fie adevărat. Se ridică, dar simți că se învârte camera cu ea. O prinse de mijloc ca să nu cadă. Se simțea foarte mică pe lângă el. O ajută să iasă pe ușă. Cei doi agenți îi urmară.

— Va trebui să vă asigurați că doamna MacLeod este disponibilă pentru întrebări ulterioare dacă va fi nevoie, zise Shur. Nu era o rugăminte, ci un ordin.

Bărbatul de la institut acceptă dând din cap.

— Aveți bagaje? o întrebă el pe Abby.

— Da, adică nu… adică, l-au pierdut. Dar am avut un bagaj de mână.

Unul dintre polițiști i-l aduse și arheologul îl aruncă pe umăr. Abby ieși din aeroport, liberă în sfârșit.